

Brud, eller som ikke samtidig med, at de sige, at det maa komme, ogsaa sige, at hvis det ikke skal afstedkomme alt for voldsomme Brydninger indenfor vort Folkesamfund, maa det kun ske stille og roligt. Her have vi det Gode, at de have Ret, der have udtalt, at den danske Rigsdag gennem Aarenes Løb altid har forstaaet at være lydhør overfor de virkelige kirkelige Krav, som ere voksende op ude i Livet, og den danske Rigsdag har, naar der spændtes stærkt paa, været i Stand til at løse Spørgsmaalene saaledes, at den dog i det hele og store har haft en lykkelig Haand, selv om hverken den ene eller den anden fuldt ud fik alt det, han kunde ønske sig, og det er stadig gaaet fremad mod et godt Maal. Det er mit Ønske, at disse Love maa blive vedtagne i en saadan Skikkelse, at vi derved fortsætte i det samme Spor. Skønt jeg, som jeg har nævnt, egentlig ikke principielt ønsker Loven om Menighedsraadene fremmet paa den her foreslaaede Maade, kan jeg dog sige, at naar Lovforslaget fremsættes, som det er, under de givne Forhold, til den givne Tid og under de givne Forudsætninger, er der ingen Mand, i hvis Haand jeg tryggere ser Ledelsen af denne Sag, end netop den nuværende højtærede Kultusminister. Derfor kan jeg for saa vidt ogsaa give min fulde Tilslutning til det, vi nu gaa i Møde.

Nørhave: Jeg har kun en enkelt Bemærkning at gøre til det foreliggende Lovforslag, og jeg skal love det høje Ting ikke at komme ind paa noget af det, der har været fremme i disse Dages Forhandlinger. Det er kun nogle Spørgsmaal, der ikke have været fremme, jeg skal fremdrage. Hvad angaar det saakaldte lille Lovforslag, det, der betegnes som „Forslag til Lov om Tillæg til Lov om Brugen af Kirker“, saa har det ikke været meget omtalt her. Det har mødt fuld Tilslutning fra alle Sider, og kun en enkelt har beskæftiget sig nærmere med det. Jeg antager, at det er Meningen med Forslaget, at de Frimenigheder, der her er Tale om, skulle betragtes som hørende til Folkekirken, og at der i Fremtiden mellem Folkekirken Præster og dens Medlemmer og Frimenighedernes Præster og deres Medlemmer maa opnaas fuldt Fællesskab om Gudstjenesten, om Ordets Forkyndelse, Sakramenternes Forvaltning, Daaben og Nadveren. Det antager jeg er den højtærede Ministers Mening og, saa vidt jeg kan læse Forslaget, maa det sikkert ogsaa fremgaa deraf, at der vil blive fuldt Fællesskab i Fremtiden, hvis dette Lovforslag vedtages.

Jeg haaber, at den højtærede Minister vil give mig Ret i denne Antagelse og vil udtale det, saaledes at der ikke kan være Tvivl om, at det er Meningen. Der er flere, der have betegnet dette Forslag som et radikalt Forslag, og det kan være, at det fra Kirkens Styrelses Side kan betragtes som saadant, men jeg kan ikke indrømme, at det er det. Jeg synes, at det er et meget spagfærdigt og moderat Forslag. Det har egentlig forbavset mig, at Kirkens Styrelse for saa vidt har gaaet med Bind for Øjnene i 25—30 Aar, som de ikke have kunnet tillade disse Frimenigheder, hvis væsentligste Skyld vel nærmest er, at de ikke for deres Samvittighed have kunnet underskrive de kirkelige Forskrifter, som der, efter hvad vi høre baade herinde og alle Vegne, ikke er en Præst, der overholder. Det er egentlig noget aparte, at Kirkens Styrelse har kunnet holde den Dør lukket i 25—30 Aar overfor Mennesker, der egentlig leve paa Kirkens Grund og slutte sig til Folkekirken i eet og alt og staa fælles med en stor Del af Folkekirken Præster og Medlemmer. Det er underligt, at Styrelsen saaledes har kunnet staa i 25 Aar, før der har kunnet forelægges noget Forslag om dette Forhold.

Jeg har kun nogle Bemærkninger at gøre til en enkelt Paragraf i Lovforslaget. Det ærede Medlem fra Herning (R. Nielsen) var jo inde paa, at det ikke skulde staa, at Biskoppen *kan* meddele Tilladelse, men at han *skal* baade i Forslagets § 1 og § 2. Ja, det kunde jeg ogsaa ønske. Jeg mener egentlig, at dette viser, at det ikke er noget radikalt Forslag, naar det skal overlades til Biskopperne helt at bestemme, om de ville give en saadan Tilladelse, men jeg anser det ikke for saa væsentligt. Naar Rigsdagen har vedtaget en Lov i den Retning, gad jeg se den Biskop, der i Fremtiden skulde kunne nægte en saadan Lukken-op for Sognekirkerne. Jeg tror ikke, at en Biskop i Længden vil kunne det. Det kan være, at der kan komme en enkelt Mand, der kan være uvillig overfor en saadan Sammenlutning, men jeg tror sikkert, at det ikke i Længden, naar Loven først er vedtagen, kan overholdes. Derfor ser jeg ikke saa meget i det. Derimod er der en Bestemmelse i § 2, som jeg mener bør slettes. Der staar, at naar mindst 10 af et Sogns eller et Sognekirkens til Folkekirken hørende Familie-fædre o. s. v. ønske, at en Frimenighedspræst skal have Adgang til Folkekirken, kan saadan Tilladelse meddeles af Biskoppen, men saa føjes der til: „Tilladelsen gælder i dette Tilfælde kun for den enkelte Gudstjeneste...“. Denne Sætning, mener jeg